

ਸਿੰਘ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ
 ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਕਿਸਤਾਂ ਦੀ ਸਰਦਾਰਨੀ
 ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਅਧੀਨ ਛਤਰ ਦੀ ਰਕਮ ਪਰ ਜੇ ਵੇਖੇ ਨੰ
 ਕੌਰ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕਾਰਨ। ਦ

-----ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ 1925 ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਹੈ
 ਬਿਸ਼ਾਦਜਨਰਾਇਣ, ਚੀ ਫ ਯੂ ਜੇ ਐਨ ਜੀ | ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਨਾਲ o.com
 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ
 ਪਿਛੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਲਾਂ ਨਾਲ ਉਹ 1925 ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।
 ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਬਹਾਨੇ ਦੇ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ
 ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਛਤਰ ਕੌਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਪੈਸਾ
 ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ
 ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ 19 ਮਈ, 1954 ਨੂੰ 500 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਨਿਰਧਾਰਤ
 ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ
 ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ * ਰਾਸ਼ੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸਮਾਂ
 ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ 1952 ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 23 ਵਿੱਚ ਪਾਸ
 ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। 40,600 ਤੋਂ ਰੁ.
 37,800 ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਧੀਨ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ
 ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਮਾਂਡ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਚਦਾ ਹਾਂ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 29
 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। 1954.
 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ
 ਕਰੇਗਾ।

ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ , ਜੇ.ਜੇ.ਪੀ.ਟੀ. ਦੇਵੀ ਚੰਦ,—ਦੇਸ਼ੀ-
 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ , -1954 ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸੁੱਧ ਖੁਰਾਕ ਐਕਟ (VIII ਦਾ 1929)—ਸੈਕਸ਼ਨ
 22(5)— ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ—ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ
 195 — ਕੀ ਕਾਨੂੰਨੀ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 356—ਅਧੀਨ ਘੋਸ਼ਣਾ—
 Oct. 3th ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ— ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ-ਦਾ ਬਦਲ

ਸੈਕਸ਼ਨ 22 (5) ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਸੰਸਦ—ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ—ਧਾਰਾ 22(5) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ—ਅਨੁਸਰਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ—ਕੀ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ—ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੈਕਸਿਮ “ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਉਹ ਕਰੇ ਜੇ ਉਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

20 ਜੂਨ, 1951 ਨੂੰ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 356 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ Proclamation ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਯੋਗ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 11 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰੜੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ।

“ਸਕਰੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਈਸਕ੍ਰੀਮ ਅਤੇ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ 6.6 ਅਨਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਗੈਲਨ ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਤਰਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ।

ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਸੀ।

1 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ, ਆਈਸ ਕਰੀਮਾਂ ਅਤੇ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੈਕਰੀਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਗੂਲੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੁੱਧ ਭੇਜਨ ਐਕਟ, 1929 ਦੀ ਧਾਰਾ 22 (5) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ /

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 22(5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 22(5) ਵਿੱਚ “ਸੰਸਦ” ਨੂੰ “ਪੁਨ ਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ” ਲਈ ਬਦਲਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 20 ਜੂਨ, 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸੁੱਧ ਖੁਰਾਕ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। 22(5) ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(5) ਨੂੰ ਆਮ ਜਾਂ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸੋਧਣ ਦੀ ਭੁੱਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨਾਮਾ ਭੁੱਲ ਹੋਵੇ ਪਰ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ ਜੱਜ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਹੈ। ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ.

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਤਮ “ਕਾਨੂੰਨ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੇ ਉਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ” ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੱਬ ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਅਧਿਕਤਮ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ

ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 22(5) ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਘੜਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਰਾਈ ਬਨਾਮ ਡਾਇਟ (1), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

(ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਦੁਆਰਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕੇਸ, - ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 11 ਅਗਸਤ)

ਸ਼੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ, ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਜੁਲੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਨੰਬਰ ਜੇ/ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੇਸ। 7, ਮਿਤੀ 28 ਜਨਵਰੀ, 1954, ਧਾਰਾ 438, ਸੀ.ਆਰ. ਪੀ. ਕੇਡ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ ਵਰਮਾ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਸੰਖੇਪ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ, 7 ਅਕਤੂਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਜੁਲੰਦਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ।

ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:-

ਇਹ ਇੱਕ Pt ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ। ਦੇਵੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਪਿਉਰ ਫੂਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1)(a) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(8)(a) ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। 150

ਉਸ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀ ਗੈਲਨ 6.6 ਅਨਾਜ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਬਜਾਏ 203.4 ਗ੍ਰੇਨ ਸੈਕਰੀਨ ਪ੍ਰਤੀ 10 ਗੈਲਨ ਵਾਲੀ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀ ਵੇਚੀ ਸੀ।

ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਦੇਸ਼ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੈਕਰੀਨ ਵਾਲੀ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀ ਵੇਚੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨਿਯਮ ਨੇ ਸੈਕਰੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤਤਾ 6.6 ਗ੍ਰੇਨ ਪ੍ਰਤੀ ਗੈਲਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਪੰਜਾਬ ਪਿਉਰ ਫੂਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(2)(f) ਅਧੀਨ! ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੈਦਾਰਥ ਜਾਂ ਅਮੀ ਭੋਜਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪ ਸਥਿਤੀ ਦੇ

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਅਨੁਪਾਤ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ 5, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦੀ ਹੈ: -

“ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ

(1) (1882) 9 QBD 47

ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤੀਹ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਖਰੜਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਡਰਾਫਟ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਖਰੜਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, 11 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, — ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 6746-HB 51/11 ਦੁਆਰਾ। 339. ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 6746-3 HB-51/11-6362, ਮਿਤੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਦੁਆਰਾ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਡਰਾਫਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਯਮ: -

“ਸੈਕਰੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਈਸ ਕਰੀਮਾਂ ਅਤੇ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ 6.6 ਅਨਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਗੈਲਨ ਦੁੱਧ ਜਾਂ ਤਰਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੇ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 356 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਘ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਕਾਜ ਅਤੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਸਦ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 357 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੰਸਦ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ

ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਵਰਤਣ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਏ

ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 7 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੋਧੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪ-ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕਰੀਬੇ ਤਾਂ , ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ 28 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਦਾ ਖਰੜਾ 11 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਦਾ ਖਰੜਾ ਸੰਸਦ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ 30 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਇਹ ਸੰਸਦ ਹੋਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੁੱਧ ਭੇਜਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ 'ਨਿਯਮ' ਇੱਕ 'ਐਕਟ' ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ

ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੰਸਦ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ: ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ੁੱਧ ਖੁਰਾਕ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਮੁੜ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਰਾਹੀਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ. ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਡਰਾਫਟ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ (ਧਾਰਾ 22 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਅਸੈਂਬਲੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੀਟਿੰਗ ਜਾਂ ਸੰਸਦ ਤੋਂ 30 ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ

ਐਸ.ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੀ.ਟੀ. ਦੇਵੀ ਬਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂੰ 6.6 ਗ੍ਰੇਨ ਪ੍ਰਤੀ ਗੈਲਨ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਬਜਾਏ 203.4 ਗ੍ਰੇਨ ਸੈਕਰੀਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਸ ਗੈਲਨ ਵਾਲੀ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀ ਵੇਚਣ ਲਈ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (1) (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (8) (ਏ) ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ 150 ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ

ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੈਕਰੀਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪੰ. ਦੇਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਕੋ ਇਕ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ^{ਕੀ} ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਨਿਯਮ ਹੈ।
ਰਾਜ ਦੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੁੱਧ ਭੇਜਨ ਐਕਟ (ਐਕਟ VIII) ਦੀ ਧਾਰਾ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, 22 (5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਜ਼ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜੇ '1929)।

20 ਜੂਨ, 1951 ਨੂੰ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 356 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰੋਕਲਾ ਮੈਸ਼ਨ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਦੂਜੇ ਸੰਸਕਰਣ 'ਤੇ ਬਾਸੂ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦੇ ਪੰਨਾ 802 'ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 11 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀ ਗੈਲਨ 6.6 ਗ੍ਰੇਨ ਸੈਚਾ ਰਾਈਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਨਿਯਮ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ?

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 22 (2) (f) ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਨੁਪਾਤ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੇਜਨ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ: -

“22(5)। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ ਐਕਟ, 1898

ਦੀ ਧਾਰਾ 21 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੂਚਨਾ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਖਰੜੇ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ

ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ- ਪੀਜੇਐਲ^੦ ^ ਲੈਟਿਵ ਅਸੈਂਬਲੀ। ਰਾਜ

ਸਰਕਾਰ-

* ਐਨ

ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰੇਗਾ

ਦੀ ਅਗਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ -----ਬਿਸ਼ਨ

ਨਰਾਇਣ, ਡਰਾਫਟ ਜੋ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮ _

ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਡਰਾਫਟ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ।

ਖੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਣ ਯੋਗ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (iv) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਸੰਸਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਲੈਜਿਸਲੇਚਰ (ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪਾਵਰਜ਼) ਐਕਟ, 1951 ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ 28 ਅਗਸਤ, 1951 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਦ ਨੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਕਲਾ ਮੈਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸੰਸਦ ਦਾ ਸੈਸ਼ਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਦਾ ਖਰੜਾ ਸੰਸਦ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 22(5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ- ਧਾਰਾ 22 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਏ ਬਿਨਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉਕਤ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 (5) ਮਨੁੱਖ ਹੈ- ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ

ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ' ' ਕੋਲ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਖਰੜਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। "ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ" ਲਈ "ਸੰਸਦ" ਦੀ ਥਾਂ ਲੈ ਕੇ ਅਤੇ ਡਰਾਫਟ ਨਿਯਮ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੀ ਸੰਸਦ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 22(5) ਅਧੀਨ "ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ" ਦੀ ਥਾਂ "ਸੰਸਦ" ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਦਾ ਖਰੜਾ ਸੰਸਦ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਵਾਲ 'ਚ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 20 ਜੂਨ, 1951 ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 22(5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਾਲ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਉਸ ਵਿਧੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪੰਡਤ- ਦੇਵੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 174 ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਅਸੈਂਬਲੀ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ

ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੈਂਬਲੀ ਨੂੰ ਮੀਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 22 (5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਦੁਆਰਾ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 22 ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਂ 1951 ਦੇ ਐਕਟ XLVI ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਐਕਟ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ। ਜੇਕਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਧਾਰਾ 22 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਖਾਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਈ ਜਾਂਦੀ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਰਾਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 22(5) ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਨਿਯਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਸੈਂਬਲੀ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਟਾਲਣਾ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22(5) ਨੂੰ ਆਮ ਜਾਂ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸੋਧਣ ਦੀ ਭੁੱਲ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਜੱਜ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ

. ਪੰ. ਦੇਈ ^{ਡਬਲਯੂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ} ਦ ਕਵੀਨ ਬਨਾਮ ਡਾਇਟ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ , ਉਹ ^{ਚੰਦ} ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਰਾਜ ਇੱਕ ਪੈਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਚਰਚ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ^{ਇੱਕ} ਪਰਿਸ਼ਦ ਤਾਂ ਦਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਪੰਜਾਬ ਸੁੱਧ ਫੂਡ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਕਲਾ ਮੈਸ਼ਨ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੋਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਾਗੂ ਸੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਾਂ ਸੰਸਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ , ਜੇਕਰ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੀ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੀਟਿੰਗ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਧਾਰਾ 22(ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 5) ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਉਸਨੇ ਸਫ਼ਾ 248 'ਤੇ ਕ੍ਰੇਜ਼ ਐਂਡ ਸਟੈਚਿਊਟ ਲਾਅ ਦੇ ਇੱਕ ਬੀਤਣ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ "ਅਸੰਭਵਤਾ *ty as excuse as non-compliance for absolute.*

(1) (1882) 9 QBD 47

ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ"। ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਬੀਤਣ

ਉੱਤੇ ਵੀ

ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਬਰੂਮਜ਼ ਲੀਗਲ ਮੈਕਸਿਮਜ਼ ਦੇ ਪੰਨਾ 162 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ 'ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਤਮ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਕਾਨੂੰਨ 7 ਜੇਲ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੇ ਉਹ

ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ"। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੀ ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਈ ਮੈਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ 'ਜੇ' ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਢੁਕਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ? ਇਹਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੱਬ ਜਾਂ ਰਾਜੇ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਕੰਮ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਤਮ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ ਜੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਗ ਤੰਬੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ.

ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 22 (5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਆਈਸ ਕੈਂਡੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੈਕਰੀਨ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸੁੱਧ ਭੋਜਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 (5) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ, ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਦੁਲਟ, ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਦੇਲਟ, ਜੇ

1352 HC—600— 29-2-56—CP ਅਤੇ S.,Pb., ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Deepak

Kataria, Translator.